

Zebedæi Jacobus, et Joannes, quorum interventu facta fuit consecratio Jacobi Alphæi in Episcopum Hierosolymitanum: cit. c. Porro 2, dist. 66, ibi: « Porro Hierosolymitanus primus Archiepiscopus B. Jacobus, qui Justus dicebatur, et secundum carnem frater Domini nuncupatus est, a Petro, Jacobo et Joanne Apostolis est ordinatus. » (44. Alios item Apostolos tempore discessionis ad prædicandum Evangelium Episcopos ordinavit, ut late probat Rodolphus Cupers. in c. Oportebat 3, dist. 79, fol. 139, n. 33 et fol. 206, num. 25 relatus, et sequutus a Frances loc. cit. cap. 2, num. 49. Sicuti consecratos de facto fuisse in Episcopos Paulum et Barnabam, quando missi fuerunt ad prædicandum Evangelium habetur expresse ex cap. Quod die Dominico. 5. dist. 75, ibi: « Cum Apostoli Paulum et Barnabam ex Spiritu Sancti præcepto ad Evangelium gentibus mitterent prædicandum, jejunantes et orantes imposuerunt eis manus. » (45. Hinc patet Episcopos antiquiores esse Cathedralibus, ut observat Frances, loc. cit., c. 2. n. 43, ex c. Omnes, dist. 22.

(46. Episcopi positi sunt in Civitatibus loco Flaminum, et Archiflaminum, ad tollendum veterum Idolorum cultum; c. Urbes 1, c. In illis Civitatibus 2, dist. 80, c. Beati Petrus, et Paulus 36, caus. 2, qu. 7. Petrus Gregor. Syntagm. Juris, lib. 15, cap. 2, n. 8 et 9. Frances, loc. cit., cap. 1, num. 30. (47. Flamines autem antiquitus erant Sacerdotes, et ab illo Deo, cui sacra faciebant, nomen accipiebant. Hinc Sacerdos Martis Flamen Martialis vocabatur, et sic de aliis. (48. Dicti sunt Flamines a filo lineo, quo caput ligabant, unde Flamines quasi Vilamines vocabantur, teste Plinio, lib. 18, cap. 11, et Calvin., in suo magno Lexico, verb. Flamines; Servius dicit, eos habuisse pileum, quem cum per æstum ferre non possent, nec capite intecto eos esse liceret, capita filo religare soliti erant, et habetur expresse in cap. Cleros 1, dist. 27, verb. Sacerdotes, ibi: « Sacerdotes autem gentilium Flamines dicebantur; hi in capite habebant pileum, in quo erat brevis virga desuper habens lanæ aliquid, quem cum propter æstum ferre non possent, filum tantum in capite religare cœperunt, nam nudis eos penitus capitibus incedere nefas erat; Unde et a filo, quo utebantur, Flamines dicti sunt, quasi Filamines. Verum in festis diebus filo deposito, pileum imponebant pro Sacerdotii eminentia. » (49. Flamines erant in magna veneratione, primumque locum post Regem sacrificulum in Conviviis tenebant. Calvinus in suo magno Lexico, verb. Flamines. (50. Sic Episcopi præ ceteris digniorem obtinent locum, cum ad differentiam Presbyterorum, quorum nomen est ætatis, nomen Episcoporum sit dignitatis, textu expresso in cap. Legimus 24, dist. 93, ibi: « Recordentur conditionis suæ Presbyter, et Episcopus: aliud ætatis, aliud dignitatis est nomen. » (51. Præcedentia Episcoporum in Conciliis provincialibus attendi debet secundum tempus Ordinationis, non secundum dignitatem

Ecclesiarum. Sic decrevisse Sacr. Congreg. Concil. refert Fagn., lib. 1, Decretal., in cap. Cum certum, de Majorit. et Obedient. n. 13.

SUPPLEMENTA AUCTORIS.

(52. Episcopi excitantur ad exactum sui muneris implementum: Benedictus XIV, tom. 1. Constitut. 2, incip. Ubi primum. (53. Episcopis commendatur ministrorum delectus, nempe ut singulos curiarum suarum ministros et officiales pietatis, prohibitatis, doctrinæ, prudentiæ, aliarumque christianarum virtutum laude præstantiores, et digna experientia commendatos diligenter exquirant et seligant. Idem Constit. 83, incip. Nimiam, § 20. (54. Episcopi sacrorum ministrorum adjumenta petere debent pro recta suarum Diocesum institutione. Idem tom. 1, Constitut. 180, incipien. Gravissimum, § 5. (55. Ipsi exemplo præire, Dioceses visitare, et in eis residere enixe monentur. Idem, ibid., § 18.

(56. Episcopalis Ordo ratione ipsius Ordinis præstat dignitati Cardinalis Presbyteri, aut Diaconi, quia multa facit Episcopus ratione Ordinis, quæ Cardinales facere non possunt. Idem, tom. 2 Constit. 36, incip. Cum a Nobis.

(57. Episcopatus nihil superaddit Sacerdotio per relationem ad Corpus Domini verum, sed multo majorem jurisdictionem affert quo ad Corpus Domini mysticum, id est Ecclesiam; Benedict. XIV, in Append. ad tom. 4 sui Bullar., Constit. incip. Ex tuis precibus, § 9.

(58. Titulus Venerabiles Fratres ita est annexus characteri Episcopali, ut Episcopis quoque schismaticis modo valide ordinatis, a Papa concedatur. Idem, tom. 4 Constit. 64, incip. In postremo, § 20.

(59. Episcopatu indignus est, qui illum petit, vel appetit; neque enim quisquam ignorare debet, a peccati labe immune non esse desiderium ipsum Episcopatus; Idem, tom. 4, Constit. 15, incip. Inclytum, § 6 et 7, ubi dicit hujusmodi desiderium esse semper vitiosum, juxta Angelici Doctoris doctrinam 2, 2, q. 183, art. 1, in corp. quodlib. 2, art. 11, in corp. in quodlib. 3, artic. 9, in corp., et ad id affert verba S. Basilii in Constitutionibus Monasticis, cap. 9, tom. 2, ibi: « Cæterum nequaquam convenire, ut Asceta cupiat unquam ingredi in Clerum (ecce Episcopatus desiderium), aut fratribus præfici (ecce desiderium Archimandriæ, seu Præposituræ): nam diabolica hæc pestis est, labesque libidinis dominandi, quæ res summæ diaboli nequitie insigne est. » Ac etiam verba S. Bernardi, lib. 4, de Consideratione, cap. 5, ibi: « Alius pro alio, alius forte et pro se rogat. Pro quo rogaris fit suspectus. Qui ipse rogat pro se, jam judicatus est. » Et insuper verba S. Thomæ 2, 2, quæst. 100, art. 5, ad tertium, ibi: « Si vero aliquis pro se rogat, ut obtineat curam animarum, ex ipsa præsumptione redditur indignus. »

(60. Hic juvat adducere novissimam Clementis XIII. Epistolam Encyclicam Episcopis omnibus datam, qua eos ad rectum san-

ctumque regimen Ecclesiarum hortatur et informat, ut sequitur.

CLEMENS PAPA XIII.

Venerabiles Fratres, salutem et Apostolicam Benedictionem.

A quo die Nobis, præter opinionem nostram, incredibile illud accidit, ut ad Sacram B. Petri Sedem, omnium Ecclesiarum Verticem, nostra divinitus tolleretur humilitas, in acerrima illa cogitatione, perpetuaque cura versati, nimio plus oneris quam quantum ferre possumus, esse nobis impositum, tristitiæ et lacrymis nos plane tradidissimus, nisi quiddam simile, quod Sanctissimo Prophetæ, Israelisque impigro Duci contigit, a nimio nos mœrore deterruisset. Inclamans enim Moyses Dominum (Num. XI, 11, 14): Cur, inquit, afflixisti Servum tuum? Et cur imposuisti pondus universi populi hujus super me? Non possum solus sustinere omnem hunc populum, quia gravis est mihi. Quem, ne deliceret animo, quodque susceperat onus bene ut perferret, congregare sibi jussit Deus septuaginta Viros de Senibus Israel, quibus Moysis spiritum indidit, ut populi essent magistri, et sustentarent cum illo onus, nec solus Moyses gravaretur. Nunc igitur illa consolatio nos una sustentat, venerabiles Fratres, quod vos multo antea Deus ipse a reliqua Fidelium multitudine ad regendarum curam animarum adsciverit; socios Nobis, et adjutores dederit: ac suo ipsius spiritu, cum Episcopaliibus Mysteriis initiati estis, abunde repleverit: ut Nos jam Dei ope primum, virtuteque confisi, singulari deinde, quo flagritis, vestri muneris obeundi studio, vestraque freti sapientia, plurimum de nostra tristitia, et sollicitudine ademptum esse arbitremur. Itaque tum ut consolemur in nobis (Rom. 1, 12), per eam, quæ invicem est, fidem vestram atque nostram; tum ut vestram (II Petri III, 1) excitemus in comminatione sinceram mentem, has literas ad vos scribimus; tum vero maxime, ut, quos adversus terribium humani generis hostem, veluti instructa acie, ardentibus novimus, et erectos; tamen quo alacriores, erectioresque ascendatis ex adverso, stantesque (Ezech. XIII, 5), in prælio pro domo Israel dimicetis, ad rem bene gerendam vos adhortemur.

Quo quidem in bello tam multiplici, tamque periculoso spes victoriæ eo melior erit et explorator, quo (Ephes. IV, 3), arctiore vinculo pacis unitatem servabimus. Eo igitur, Venerabiles Fratres, viribus omnibus incumbat charitas vestra ut funditus e Fidelium animis vel ipsa tollantur hujuscemodi certaminum semina. Vestrum est id sedulo præstare, ut omnes (I Petri III, 11) inquirant pacem, (Rom. XIV, 19) omnes sectentur quæ pacis sunt. Ipse enim Dominus Jesus, paulo antequam Passioni se dederet (Joan. XIV, 27): Pacem relinquo vobis, ait Apostolis, pacem meam do vobis. Nec Apostolis tantum, sed et nobis reliquit pacis hæreditatem (Joan. XVIII, 20, 21), non pro

eis, inquit, tantum; sed et pro eis, qui credituri sunt per verbum eorum in me, ut omnes unum sint, sicut Pater in me, et ego in te: ut et ipsi in nobis unum sint. Hanc tantam hereditatem, tamquam præclaram a Christo Domino nobis traditam, videte, quæso, Venerabiles Fratres, ut animorum dissensionibus extinguendis constanter, et perpetuo retineamus. Hujus autem hereditatis pignus ait Apostolus esse Spiritum Sanctum. Cum autem in ipsius conspectu ipsi nos ponimus, eumque obsecramus, ut ad sanctificandum Ecclesiæ Sacrificium Spiritum sanctum de Cælo dimittat, nihil aliud nobis postulare videmur, nisi ut per gratiam spiritualem in Ecclesia, charitatis unitas indurpta servetur. Illud vero nos omnes commeminisse oportet, quod quærente Domino, quem dicerent homines esse Filium hominis, et quem ipsum Discipuli crederent; cum alias de eo respondissent aliorum esse opiniones, B. Petrus (Matth. XIV, 14, et seq.) ex omnium mente, Filium Dei vivi non carne et sanguine, sed Patre revelante confessus est. Quo quidem omnibus facile apparuit, inter filios lucis filiosque sæculi illud jam tum fuisse discrimen: ut hi variis inter se diversisque opinionibus discreparent, illi unitatis mysterio, per omnium Caput, unam omnium per os unius confessionem profiterentur.

Omnes igitur curas vestras, Venerabiles Fratres, in Fidelium coagmentanda pace defigite. Turbæ (II Cor. XII, 10), contentiones, æmulationes, animositates, dissensiones consulescant; ut qui Catholici nominis sunt, omnes in (I Cor. I) eodem sensu, in eadem sententia perfecti sint, idem unanimes dicant, (II Cor. XIII, 11) idem sapiant: illudque intelligant probe, atque animo imbibant, se, qui Christi membra esse velint, non posse concordiam habere cum capite, si discordes voluerint esse cum membris: nec Fratres a summo Patre in Filiis numerari, qui in fratrum charitate non fuerint.

Insignes vero notas, certissimaque charitatis indicia ne quis erraret in ea re, qua salus humani generis continetur, ostendit nobis Apostolus (I Cor. XIII, 4): Charitas, inquit, patiens est, benigna est. Charitas non æmulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non quærit quæ sua sunt, non irritatur. Ex quo illud intelligi debet, unde charitas absit, illam ibi maxime vigere malignitatem, quam homines ab ipsa origine nostra contraximus. Inde, tamquam animorum faces, exardescunt arrogantia, superbique fastidium, et contumacia, et avaritia, et intolerantia, et ambitio, et invidentia, et inanis gloriæ cupido, cæteraque animi pravitates, quæ omnes (II Petri I, 4) ex ejus, quæ in mundo est, concupiscentiæ corruptione gignuntur. Facessant igitur ab Episcopali regimine animi rumor et contumaces mores. Qui dicimus nos manere in Christo (I Joan. II, 6), debemus, sicut ille ambulavit, et ipsi ambulare; nec aliunde quam a Domino Jesu petendum, quod imi-

temur, exemplum. Ille enim, orta inter Discipulos contentione, quis eorum videretur esse major (*Luc. xxii, 25*): Reges Gentium, inquit, dominantur eorum; vos autem non sic: sed qui major est in vobis, fiat sicut minor, et qui præcessor est sicut ministrator. Ego autem in medio vestrum sum, sicut qui ministrat. Itaque cum Apostolis interdictus sit a Christo Jesu dominatus, non ad Ecclesiæ principatum, sed ad Ecclesiæ servitutem nos venisse existimemus: atque illuc omnes cogitationes, labores, et consilia nostra conferamus, ut quæ oves a Domino fidei nostræ commissæ sint, eas integras, et salvas in Ecclesia retineamus; nec quidquam tantopere voluisse videamur quam earum incolumitati consulere. Quapropter (*I. Petri v, 1, 2*) Seniores, Apostolorum Principis vos alloquar verbis obsecro consenior, et testis Christi passionum, qui et gloriæ communicator; pascite, qui in vobis est, Gregem Dei; providentes non coacte quemadmodum mercenarius (*Joan. x, 12*), qui videt lupum venientem, dimittit oves, et fugit; sed spontaneæ (*I. Petri*, ubi sup.) secundum Deum, quemadmodum Pastor, qui dat animam suam (*Joan.*, ubi sup., v. 11) pro Ovis suis, neque (*I. Petri ibid.*) turpis lucri gratia, sed voluntarie; neque ut dominantes in Cleris, sed forma facti Gregis ex animo. Nullum enim tetrius venenum, aut perniciosius dominandi libidine; qua si forte Episcopus corripatur, Ecclesiam illi creditam, si non interire, vehementer certe labefactari necesse est. Non igitur præesse tantummodo velit Episcopus, sed potissimum prodesse; et forma Gregis factus ex animo, vitæ suæ innocentiam, morum integritatem, pietatem, religionem tamquam facem præferat; in quam populus intuendo, lætus et alacer in via Domini gradietur, cum viderit ducem sibi datum esse, non dominum.

Illud etiam charitatis est maxime proprium, præcipua quadam lætitia perfundi, seu potius gaudio efferi, cum quis in Ecclesia Dei pietatis, doctrinæque floreat laude et salutis animarum vehementer cupidus, Sacerdotalis officii munus industria, labore, diligentia graviter exsequatur. Ejusmodi vero hominem (*Eccl. iv. 4.*) invidiæ patere proximi sæpiuscule animadvertimus, quem nemo sanus non videat invidorum obtrectationibus prosterni, atque obteri non oportere. Prophetantibus in (*Num. xi. 27.*) castris Eldad, et Medad, Moyses momenti se Josue filio Nun, ut eos prohiberet, se maxime velle, respondit, ut vel omnis populus prophetaret: Quid (*Ibid. v. 29.*) inquit, æmularis pro me? Quis tribuat ut omnis populus prophetet, et det eis Dominus spiritum suum? Irritari vero, et ita incendi nefas sibi putat Episcopi charitas: abductum noxiis cupiditatibus hominem, illum quidem (*II. Thess. iii. 15.*) non quasi inimicum existimat, sed ut fratrem corripit; et blandiendo, cohortando, monendo, ab errore revocat, et in rectam reducit viam. Quod si quid acciderit, in quo graviore verborum castigatione oporteat uti, cavet ne quid sibi verbum excidat inclementius, et

severitate adhibita ab omni abstinet contumelia.

Sed de inanis gloriæ cupiditate, quam quis Episcoporum scopulum recte appellaverit, sileri non potest. Ea profecto nihil charitati fortasse inimicus: quem enim Episcopum exitialis illa pestis corripuerit, et infecerit, adhuc obrepat adulatio; nujus nobilissimam partem, animam scilicet, adoritur; hunc venenatis assentationibus capit; huic perpetuo assidet; pravamque illam, qua quisque nostrum maxime decipimur, æstimationem sui nimiam immaniter augendo, eo miserum redigit, ut non amplius Dei, sed sui gloriæ quærat; quam tamen vel ipse Christus Dominus negavit (*Joan. viii. 50.*) se quærere. Adulationem perniciosissimi veluti satellites, et ministri assectantur detractio et mendacium; ut, bonis egregiisque summotis viris, in Episcopi comitatu jam nihil sani, nihil integri reliquum sit. Propterea monet sapientissimus Salomon (*Eccl. vii. 6.*), melius esse a sapiente corripit, quam stultorum adulatione decipi; Et (*Prov. iv. 24.*): Remove a te os pravum; detrahentia labia sint procul a te; Et illud, quod in memoria semper esse debet Episcopis (*ibid. xxix. 12.*): Princeps, qui libenter audit verba mendacii, omnes ministros habet impios. Ne (*Galat. v. 26.*) igitur efficiamur inanis gloriæ cupidi: ejusmodi (*Philip. iii. 19.*) gloria sit in eorum confusione, qui terrena sapiunt. Nos alte spectemus, celestem illam æternæ gloriæ domum contuemur, nec in ore hominum nostram arbitremur veram, solidam, gravem esse positam gloriam (*Rom. iii. 23.*). Omnes peccavimus; omnes egemus gloria Dei, omnes necesse habemus, ut (*I. Petri ii. 24.*) peccatis mortui, in nobis non ipsi glorificemur, sed (*Joan. xiv. 13.*) glorificetur Pater in Filio; utque (*Philip. i. 11.*) repleti simus fructu justitiæ per Jesum Christum in gloriam Dei, cui soli (*Judæ v. 25.*) gloria, magnificentia, et imperium.

Atque inter justitiæ quidem fructus misericordia in pauperes potissimum est numeranda. Justitia autem illa (*Philip. iii. 9.*), quæ ex fide est Christi Jesu. Verum (*Jacobi ii. 15.*) si frater, et soror nudi sint, et indigeant victu quotidiano; dicat autem aliquis ex nobis illis: Ite in pace, calefacimini, et saturamini, non dederimus autem eis quæ necessaria sunt corpori, quid proderit nobis fides? Sic enim Christianos omnes interrogat Jacobus Apostolus. Et cujuslibet quidem Fidelis, ejus maxime, qui paulo ditior sit, opitulari debet pauperibus misericordia: ii tamen largitatem præcipuo quodam jure suo nostram requirunt, qui res Ecclesiæ, quæ sunt vota Fidelium, prætia peccatorum, patrimonia pauperum, non ut proprias, sed commendatas habemus; nec ea æquum est in usus nostros ita nos vindicare, ut nihil reliqui sit iis, quibus fas esset: Nostrum est quod expenditis clamitare. Etenim undenam plerique, nisi de bonis Ecclesiæ tanta abundam affluenter rerum, et copia? De bonis igitur Sponsæ

tantum sumendum, quo præsto sint (*I. Timoth. vi. 8.*) alimenta, et quibus tegamur; hisque contenti simus (*ibid. v. 6.*) quæstum magnum existimantes pietatem cum sufficientia, Quæstus autem ille sane præclarus, cum nobis ea suppetunt abundantius, quibus opus est ad custodiendam Sponsam, nutriendam, ornandamque: omnium vero quæstus luculentissimus, quod eleemosynis a Deo gratiam impetramus qua cæca mens nostra illustratur; nosque ingenito languore fracti, et jacentes erigimur, et sustinemur. Nam cum esurienti effunderimus (*Isai. lviii. 10, 11.*) animas nostras, et animam afflictam repleverimus, oriatur in tenebris lux nostra, et tenebræ nostræ erunt sicut merides, et implebit Dominus splendoribus animas nostras.

Profecto ad lumen a Deo menti impetrandum, obtinendamque devotionis gratiam, sine qua Episcopalia officia necesse est languescere, magna vis est eleemosynæ: sed oratione, et sacrosancto Missæ Sacrificio nihil efficax magis. Orare (*I. Thessal. v. 17. 18.*) sine intermissione nos jubet Apostolus, et in omnibus gratias agere; hanc enim esse voluntatem Dei, ne fidei, et charitatis spiritum velimus extinguere: qui quidem spiritus (*Rom. viii. 26.*) infirmitatem adjuvat nostram, et postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Equidem, si quis alius sapientia Episcopus indiget: quam propterea (*Jacobi i. 5.*) postulet a Deo, et ipse dabit: postulet autem in fide nihil hæsitans: tantamque, si fieri posset, optandum ut in animo fidem suo excitaret, quanta fide fuit Moyses, qui Deum (*Hebr. xi. 27.*) invisibilem, tanquam videns sustinuit. Ad eam fidem humilitas accedat, oportet. Ego vero (*Psal. lxx. 6.*), clamabat David, egenus et pauper sum: Deus, adjuva me. Quanti vero sit ponderis perseverantia in oratione, et assiduitas, declarat illa Christi Domini verba (*Lucæ xviii. 1.*): Oportet semper orare, et non deficere. Atque in ea assiduitate, et constantia Dei lumen (*Habacuc. ii. 3.*), si moram fecerit, exspectemus; apparebit, et non mentietur: quia veniens veniet, et non tardabit. Cumque non nostras tantummodo curare debeamus infirmitates, sed etiam putare, aliorum mala ad nos pertinere, et ea æque habere ac nostra, vehementius, diutius intendenda nobis ad Dominum nostra est oratio; qua tanquam Ecclesiæ Fidelium interpretes, omnium fidem, spem, et charitatem ante oculos Domini stantes, quod omnibus in universum, quodque cuique Fidelium opus est, a Domino impetremus. Dei autem exorandi viam nobis muniet, et quidvis adipiscendi etiam aperiet augustissimum Eucharistiæ Sacrificium. Idcirco vel maximis nostri muneris occupationibus etiam implicati, Sacrosanctum Jesu Christi Corpus, et Sanguinem non recusabimus, quominus frequenter Deo offeramus; nullumque majus putemus nobis datum esse negotium, quam crebro placationis hostiam pro nostris, populique peccatis Deo Patri immolare.

Cumque medii quodammodo simus Deum in-

ter et homines: quemadmodum a Deo vota hominum, ita Dei voluntatem ad populum perferamus. Hæc est autem (*I. Thessalon. iv. 3.*) voluntas Dei, sanctificatio nostra. Itaque nostrum est, Venerabiles Fratres, aperire (*Coloss. IV. 3. 4.*) ostium sermonis ad loquendum mysterium Christi, ut manifestemus illud ita ut oportet nos loqui. Illud potissimum docendi sunt populi, Christum carnem suam nostræ, excepto peccato, similem, illam quidem non modo factam, sed etiam sanctificantem; passibilem tamen, et morti obnoxiam, quæ omnium nostrum vicem repræsentaret, justitiæ divinæ, simulque (*I. Petri iii. 18*) nos itidem obtulisse: eam item, et nos eodem tempore omnibus objecisse cruciatibus, quibus digna erant nostra crimina; damnatam fuisse mortis doloribus: maledictum adversus peccatores in lege pronunciatum subisse: inter acerbissimos dolores mortuum: legi satisfactum: quidquid esset peccati simile, per Jesu Christi mortem et sepulturam abolitum. E sepulcro Dominum Jesum, cum eadem quidem carne, sed mortalitatis exuviis exuta, et immortalitatis honoribus exornata revixisse: Idcirco peccatoribus quo justificentur, opus esse mori cum Christo, qui pro illis, eorumque nomine mortuus est: cum Christo sepulcrum ingredi, ut ibi culpa temerata carnem relinquat: veterem hominem iræ Dei, et mortis maledictioni tradendum, relinquendumque, ut per Baptismum novus in bonis homo, nova factus creatura, novumque figmentum, possit cum Christo ad immortalitatem, æternamque gloriam reviviscere. Propterea Christianis omnibus de illa perpetua, non de hac exigua vita cogitandum: tum abjiciendas voluptates, et divitiarum, quæ voluptatum sunt instrumenta, cupiditatem ex animo avellendam; tum etiam maxime, qua noxiæ omnes cupiditates continentur, exuendam esse superbiam (*I. Joan. ii. 17.*), mundum transire ejusque concupiscentiam: qui autem facit voluntatem Dei manere in æternum.

Hæc vero, reliquamque doctrinam mysteriorum Dei, quanti negotii sit populum docere, ipsi vos, Venerabiles Fratres, pro sapientia vestra facile perspiciatis. Propterea considerandum maxime est, quam multa in iis esse oporteat, quos ad Sacerdotale ministerium, instruendumque Christianis institutionibus populum, elegeritis; quanta vitæ innocentia, quanta morum integritas, quanta castitas, justitia, pietas, religio: Quam magnum sit, si quid pravum, si quid vitiosum, si quid improbum consuetudine mala inhæserit moribus, illud Parochos caute, et prudenter avellere: proximum quemque salutaribus monitis, consiliisque juvare, et instruere: animæ fideli denique pennas dare, quibus se homo tollat ad rerum divinorum contemplationem; eam mundo ereptam, Deo tradere, divinamque in illa imaginem in pristinum revocare. Contra quam non ferendum, a Fidelibus sibi commissis, eos Parochos rationem vitæ reposcere, qui reddere non possint suæ; et ita mores in altero reprehendere, ut quomi-